

MIN VÄG TILL HARRIET LÖWENHJELM

Det var sent i kvällen den 15 mars 2011.
På väg hem till Bollnäs från en "Vildmarksmässa" i Älvsjö.
Bilradion ljuder lågmält.
En radioteater pålyses, jag slölyssnar medan billjuset flödar.
Ett obekant levnadsöde växer fram under färden.
Berättelsen varvas med sånger.
Texterna berör, melodierna följer varsamt innehållet.
Men vem är Harriet?
När levde hon och var?
Väl hemma blir jag sittande en stund i bilen.
Känslan att ha upplevt någonting speciellt, som jag inte vill lämna genast.

Ett år senare. Hösten 2012 började mitt manusarbete med berättelsen om Elma, Åke Wassings mor 1894-1939.
Teaterberättelsen om "Dödgravarens pojke" framförde vi 1996, Åkes barndomstid.
Men moderns sista år här på Bollnäs Finnskog har ofta följt min hustru Kristina och mig genom åren.

Elma var musikalisk, skrev tankvärda dikter som hon sjöng till gitarr.
Uppväxt i Edsbyn, arbetade i ungdomen som servitris på Berns salonger i Stockholm.
En kyrkvärds son från Simtuna friade mitt i restaurangen och fick Ja!
Tog henne med hem, där de två blev tre efter nio månader. Gossen fick namnet Åke.
Gossen blev så småningom författare och känd artist. "Se nu tittar lilla solen in igen",
"Farfar och jag" och många, många fler sånger.
Skrev även romanerna "Slottet i dalen", "Dödgravarens pojke" mfl, som berättade om hans lyckliga och tragiska ungdomstid i Uppland och Hälsingland.

Elma flyttade efter en uppsplitande skilsmässa till Ändalösa mitt ute i vildmarken, med en kolare 1928.
Dom fick tre barn, Elma dog i TBC 1939.
I teaterberättelsen ingick bla några sånger ur Harriet Löwenhjelm's dikter, tonsatta av Gunnar Edander.

Stort tack till Harriet Löwenhjelm'sällskapet's samlade historik, texter, tonsättningar och bildmaterial som givit oss en fördjupad upplevelse av Harriet.

Gustavsfors 14 dec. 2015

David-Reino Svensson